

ikke, at hele Beløbet, der indkommer i dets Kasse, i og for sig kan siges at indkomme paa Grund af Folks Forlystelsessyge. Mange Mennesker gaar i Tivoli — og derfor er denne Anstalt jo ogsaa ekseptionelt gunstigt stillet —, fordi de skal trække frisk Luft. Det viser sig, at Tivoli kan undvære Fremmedbesøget; og det, at Folk spiser deres Aftensmad eller Middagsmad derinde, er jo dog ikke Tegn paa Forlystelsessyge. Men jeg erkender, at Tivoli kan kaldes en Forlystelsesanstalt. Naar det ærede Medlem saa nævnede, at et af Byens Hoteller har givet et glimrende Udbytte i det forløbne Regnskabsaar, vil jeg sige, at dette kommer aldeles ikke ind under Forlystelse (*Olé Hansen*: Jo, Koncerten). Koncerten derinde er gratis for dem, der sidder og hører paa den, og for Fortæringen paa Stedet betaler man ikke nogen Afgift. Hvis Folks Forlystelsessyge var saa stor og stigende, synes jeg ogsaa, man maatte have mærket det paa Afgiften, saaledes som den i Øjeblikket indgaar i Statskassen. Vel har jeg ikke nogen Betænkning derom fra de allersidste Maaneder, men hvis det ærede Medlem vil undersøge det aflagte Statsregnskab, som jeg ikke har ved Haanden, men hvis Tal jeg erindrer, vil han se, at der ingen Stigning er. I den første Tid efter Krigens Udbrud var der et Svind i Forlystelsessygdommen, men senere hen har denne Trang til Forlystelse, som det ærede Medlem og ogsaa andre mener at iagttage, ikke vist sig deri, at Afgiften er blevet større for Staten, og det skulde være den egentlige Begrundelse for at gaa til den Fordobling, det ærede Medlem anbefaler, at der hos Befolkningen var en paaviselig forhøjet Trang til at søge Forlystelser.

Det ærede Medlem nævnede Børsskatten. Da jeg endog ret hurtigt foreslog, at man skulde gaa til en Fordobling af denne — den var vedtaget som gældende fra 1. Januar i indeværende Aar, og jeg foreslog den fordoblet allerede fra 1. September —, kunde jeg paavise, at Skatten havde givet langt, langt mere end paaregnet, at det anslaaede Beløb var rent forsvindende mod, hvad der var indkommet. Det var en Grund, men jeg maa samtidig sige til det ærede Medlem, at Børsskatten viser sig at være en meget variabel Afgift, thi medens den i de første Maaneder af dette Aar var bestandig stigende, har det vist sig, at den i de sidste Maaneder af dette Aar har været i høj Grad vigende. Noget kan dette være Forhøjelsens Skyld — det vil jeg ikke

gerne udtale mig om i Øjeblikket, det kan jeg komme til at udtale mig om senere —, jeg skal blot oplyse, at i November Maaned solgtes der af Stempelmarker til Brug ved Omsætning af Aktier for omtrent 1/2 Mill. Kr. Hvis det ærede Medlem erindrer de Tal, jeg tidligere har nævnt, vil han kunne se, at i alt Fald i Øjeblikket er Omsætning paa dette Omraade saa vigende og derved Afgiften saa formindsket, at der dog kunde være nogen Grund til at tro, at Fordoblingen af Afgiften ikke har virket saa heldigt, som den gerne skulde. Det kan være, at man ikke altid skal gaa ud fra, at man, fordi en Afgift i Øjeblikket giver meget betydelige Indtægter til Statskassen, uden videre kan forhøje den. Jeg indrømmer imidlertid, at jeg selv gik ud fra denne Forestilling overfor Børsskatten, og med Rette, syntes det mig, fordi der her oven i Købet var Tale om en Beskatning af noget, der i høj Grad lignede Spil. Overfor Forlystelsesskatten har jeg altid staaet saaledes, at jeg har næret nogen Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at beskatte noget, der dog falder ind under det kulturelle. Jeg ved ikke, om man uden videre kan føre det ind under Begrebet Lyst og Fornøjelse, at Folk søger Teatrene, i alt Fald har jeg altid lært, og for dette høje Ting og det andet høje Ting har man ogsaa fremstillet det saaledes, at for Eksempel Det kongelige Teater var „Ej blot til Lyst“, det staaer oven i Købet skrevet over Teatret, saa jeg maa gaa ud fra, at det har faaet en Slags Sacrifikation, at Teatret har en kulturel Opgave. Naar det ærede Medlem siger, at Teaterbesøget i Øjeblikket er stærkt, tror jeg, det ligger noget i de Stykker, der spilles, og de Skuespillere, der optræder. Jeg tror, at alle Teatre er godt besøgte, naar de opfører gode Stykker og har gode Skuespillere; saaledes har det været, saa længe jeg har kendt noget til Teatret, og jeg mener ikke, det betyder saa særdeles meget, at der i Øjeblikket er en Del Folk, som giver deres letvundne Penge let ud. Jeg vil ikke absolut modsætte mig en Ændring af Forlystelsesskatten, i alt Fald vil jeg ikke gaa ud fra, at man ikke kunde komme til en Overvejelse deraf, men i Øjeblikket ser jeg rigtignok saaledes paa det, at hvis man gjorde det, vilde det ikke give meget i Kassen. Hvis det moralske Hensyn skal være Udgangspunktet for Skattens Forhøjelse — og jeg er bange for, at der er meget af dette overfor denne Skat —, vil jeg slet ikke være med til den. Selv disse meget angrebne Biografteatre — hvilke jeg maa sige, at